

А по стръмнинитѣ нагорѣ,
Пъхти и въ огънь цѣлъ гори;
Най сетѣ съ Божията воля
Достигна сини канари.

На върхътъ вечъ като достигна,
Да си почине той седна;
Къмъ югъ очитѣ си издигна
И видѣ родна си страна.

Открилъ е бащино огнище,
Градътъ въ който се родилъ;
Гдѣ се научи за да ище
На нѣжна майка погледъ милъ.

Нешастний въ години млади,
Какви е прѣтърпялъ бѣди!
Какво не стори, що не даде,
Догдѣ да се освободи.

Въ ржцѣ хайдушки е изпадалъ
Нуждалъ се гладенъ да стои;
Въ градски тѣмници е страдалъ,
Желѣзни влачалъ букаи.

Защо? Защото се увличалъ
Нешастнитѣ да отърве,
Безъ да го викатъ самъ е тичалъ,
За да имъ помощъ подаде.

Но врѣмето се промѣнява,
Свѣта еднакъвъ не стои;
Дъждътъ за всички прѣвалява
И поднебесата пои.